

Papp Attila Zsolt

A TÉRISZONY TERMÉSZETÉRŐL

Mióta ismerem a gyávaság természetét, semmitől se félek.
Köszönök az idegennek, aki reggel kiszáll helyettem az ágyból és elindul kanyargós útjain.
Ismeri a tériszony csapdáit, és emlékszik arra, amikor még félt a mélységtől és magasságtól.
Köszönök neki, és elengedem. Sziklára fel, vízben, levegőben, nem érzi az oxigén hiányát, csak addig megy, ahonnan visszaér.

Mióta értem a gyávaságot, a tériszony bizonyos szint fölött valójában már nem átélhető.
Ameddig reális a zuhanás és látszik a szilánk is, amivé zúzod magad a lenti talajon, addig igen, addig még te lehetsz, szomjas, fiatal élet a szikkadt, oázis nélküli sivatagban, ahová érkezel esés után.

Mióta ismerem a tériszony természetét, már csak attól félek, aki helyettem száll ki az ágyból reggelente, és nem fél semmitől. Nem mérhetem be a magasságot, elengedem, merjen gyáva lenni.

Bárka, 2020/3.